

ЧУДОМИР БАБА ДРЯМКА

chitanka.info

Тъкмо в силата си беше тогава хаджи Дончо. Търговията му се разрасна, разшири се и мине се не мине, впрегне каруцата, или пък яхне коня и хайде по тунджанските села кожи да събира, овни да прекупува. Лятно време пък отскачаше отвъд Гъопсата розово масло да събира за Папазооглу и се губеше по неделя-две. Синовете му бяха по учение, дъщерите все дребосък, та на дюкяна оставаше старата му майка — баба Дона, — да се навърта там, колкото да не е без човек.

Вземе старата в едната ръка хурката, а в другата патеричката и полека-лека се дотътре до дюкяна. Настани се на миндърчето, дето спеше понякога Хаджият, предука си дреб и пази. И както си преде, почне да дреме. Ако пък е сръбнала и ракийца, преди да дигне ръка, нишка да източи от къделята, заклюма глава и заспи седнала. Не спеше до мръкнало, да речеш, събуждаше се от време на време, и погледнеше към вратата, ама я видеше нещо, я не видеше и пак заспиваше.

Намъкне се тогава на пръсти Станчо Маймунът например и нали все бос ходи, кой може да го усети. Озърне се насам-натам и като види, че баба Дона дреме, мушне се зад вратата, дето е сандъкът с катран, напълни си катранника догоре и се измъкне пак тихо като лалугер.

Дянко фурнаджият пък, щом стъпи на прага, ще се изкашля издебело и баба Дона ококори очи:

— Ти ли си, Дянко? Пак ли за тютюн дойде? Вземи си, баба, вземи си самичек — да не ставам, че пусти крака...

Дянко това и чака. Намъкне се до полицата с тютюня, застане гърбом към старата, мушне моментално два пакета в пояса си, а третия хване с два пръста и го държи високо, та да го види. Пристъпи след това до нея, сложи ѝ в полите парите само за него и си излезе честно и почтено. Само Дойчин Чолакът не беше такъв човек и не възприемаше такива прегрешения. Дошел и той един ден да купи отворено писмо, за да пише на сина си, дето е кавалерист в Ямбол. Посегнала баба Дона пакета с писмата, чоплила, чоплила да отдели едно, най-последно успяла. Взел го Чолакът, платил си и тръгнал да си ходи. Кога погледнал в ръката си, писмото станало на три писма. Върнал се веднага назад и се провикнал от вратата:

— Дърто! Я ела виж какво си ми дала. Едно ти платих, а станали три. Не възприемам аз такива работи и ела си вземи двете.

— Ух, ух, къорава и сляпа! Не виждам, Дойчине, не виждам, баба... Пък и пустите ми ръце, ръце ли са?

И прибрала писмата.

Седнеше ли на миндера, никак не ѝ се ставаше на старата и особено мразеше да услужва на дечурлигата. А те като луди — тъкмо изпратеше едно, пристигаха други. И все за дреболии идваха:

— Бабо Донке, бабо Донке, дай ми за пет пари черна дъвка, ама ми я натопи в шарлана, та да поомекне!

— Бабо Донке, мама ме прати да върна иглата, че ѝ били тесни ушите, и да ми дадеш друга с по-големи уши.

— Бабо Донке, аз пък искам за едно яйце стафиди, че мама ще прави сладък мехлем за пъпки.

Старата слуша, слуша, че като се вкисне, че като почне:

— Я да се махкате от главата ми, че като стана с хурката! Я да си вървите у дома! Нямате ли друга работа, мари, ами сте тръгнали пари да пилеете по дюкяните? Какви са тия майки, дето не ви пратят да плевите или гъсеници да чистите, а по цял ден хойкате из сокаците? „Дай, бабо Донке, това, дай онова!“ Това ми е работата сега, с черна дъвка да се разправам и да меря на иглите ушите. Гиди, рошли рошави! Пръждосвайте се от главата ми и кога се върне чичо ви хаджия, тогава елате. Хайде!

Такава беше баба Дона. Като се ядоса, вика, кълне, нарежда и след малко пак почне да дреме. Затова я кръстиха баба Дрямка и тя още по-люта стана.

Един ден Димката, на Генча Кунин внучето, не си знае цялото име наизуст хлапето с хлапе, ама нали чуло от техните в къщи, влязло в дюкяна и се провикнало:

— Бабо Дрямке, каква ме прати да ми дадеш едно гранче червени конци за тантела!

Баба Донка пак дремела и клюмала с глава, то разбрало, че не го чула и му дава знак да иде по-близо. Навряло се чак под носа ѝ и пак извикало, още по-силно:

— Бабо Дрямке, дай ми червени конци за тантела!

— Да дремнеш, че да пукнеш — изревала баба Донка и изблешила очи. — И майка ти, и баща ти да задремат, че да се не събудят, дето са те научили тъй, келешо проклети!

Свлякла се от миндера да го гони с хурката, но то изхвъркнало като куршум из вратата.

Умря, както си дремеше, горката. Както си беше прихванала седешком коленете. Върнала се надвечер хаджийката от нивата и помислила, че спи, както всякога.

— Мамо — запитала я, — да ти донеса ли нещо за вечеря, или си имаш останало от днеска?

Баба Дона не се обадила.

Сепнала се тя, развикала, дошли мъже, жени, но умрял човек — можеш ли да му помогнеш? Помъчили се да я свалят и да легне, а тя се стиснала за коленете, вкочанясала се и не ще. Извикала тогава Коля Русин, като по-сърцат, та я мачкал, дърпал я за краката, най-последно я пооправили и я проснали да легне, както му прилича на смъртник.

Срещу Връбница се спомина, клетата, след клепално време, бог да я прости. Все помня, че него ден се отели голямата ни биволица. Сакерестият бивол, дето си счупи рога на Братанска Просойка на Припека, близо до студеното кладенче, е от нея. Като остаря, продадохме го на касапите в града, ама още ми е мъчно за него. Кротко животно беше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.